

Arrest

nr. 216 475 van 7 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor verzoeker, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 14 december 2009 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 15 december 2009 om internationale bescherming. Op 6 mei 2010 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Bij schrijven van 23 maart 2018 verzoekt de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal om de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus in te trekken op basis van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin, en artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker had na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus immers een vraag tot identiteitswijziging ingediend en uit de stukken die hij hierbij voorlegde bleek dat hij in

2013 en in 2015 was teruggekeerd naar Afghanistan en dat hij beschikt over een geldig paspoort waaruit blijkt dat hij geboren is in Kabul.

1.3. Bij aangetekende brief van 9 juli 2018 roept de commissaris-generaal verzoeker op voor een persoonlijk onderhoud omwille van een nieuw element in verband met zijn subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker wordt hierover gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) op 1 augustus 2018.

1.4. Op 12 september 2018 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 14 september 2018 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Dehmazang in het district Qarghayi in de provincie Laghman afkomstig te zijn. U bent Tadjiek en Soennitisch moslim. U bent religieus getrouwd met O. (...) en samen hebben jullie 3 zonen, M. (...), B. (...) en Mu. (...) en één dochter, S. (...). U bent tot de negende klas naar school geweest en u volgde ook cursussen Engels. U verkocht nootjes op de markt en soms werkte u als landbouwer. U hebt 2 maanden in de provincie Zabul gewerkt als arbeider voor het bouwbedrijf K. Z. (...) dat een politieschool bouwde. Het was uw bedoeling om er als tolk te kunnen werken, maar dit lukte niet. Na twee maanden keerde u terug naar uw familie in Laghman. Daar hoorde u van de ouderen van het dorp dat er verteld werd dat u als tolk werkte voor de Amerikanen en dat de taliban u daarom wou vermoorden. Hierop besloot u om u land te verlaten. Via Kabul, Herat, Iran en Turkije kwam u naar België waar u op 15 december 2009 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 6 mei 2010 besloot de Commissaris-generaal u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Uw persoonlijke problemen werden ongeloofwaardig bevonden. U kon wel aannemelijk maken afkomstig te zijn uit het district Qarghayi, gelegen in de provincie Laghman. Uw vrouw M. Y. O. (...) en kinderen – M. (...), B. (...), Mu. (...) en S. (...) – zijn ondertussen via gezinshereniging naar België gekomen.

Er hebben zich echter nieuwe elementen gemanifesteerd. Het eerste nieuwe element is het feit dat u meerdere malen teruggekeerd bent naar Afghanistan. U diende een vraag tot identiteitswijziging in en legde hierbij een Afghaans paspoort voor, geldig tot 27 juli 2017. Dit paspoort bevat volgende in- en uitreisstempels: 2 september 2013 – 1 oktober 2013 en 21 augustus 2015 – 10 september 2015. Daarnaast legt u op vraag van DVZ een geldig paspoort, individualiteitsattest en een taskara voor. Hieruit blijkt dat u werd geboren te Kabul en dus niet in Laghman. U zou bij uw oude paspoort per ongeluk de verkeerde geboorteplaats hebben opgegeven. Uw vrouw en kinderen zijn allen geboren te Kabul, wat blijkt uit hun paspoort en de visumaanvraag dd. 18/03/2013. Op 12 maart 2018 kreeg u de toestemming om uw identiteit te wijzigen van A. N. (...) geboren in 1982 te Laghman, naar A. N. (...) geboren in 1982 te Kabul.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in een schrijven van 23 maart 2018 een onderzoek naar de mogelijke intrekking van uw internationale beschermingsstatus gevraagd.

U legt op 1 augustus 2018 het volgende originele document voor: een medisch attest van dr. E. A. (...) dd. 27/07/2018. Daarnaast legt u kopieën voor van de volgende documenten: Een brief bevestigd en gestempeld door de vertegenwoordiger van uw dorp en een beschikking van het vredegerecht van het kanton Mol in verband met de gerechtelijke bescherming van uw zoon M. N. M. (...), die handelingsonbekwaam is bevonden.

B. Motivering

U kreeg op 6 mei 2010 het statuut van subsidiair beschermde.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u subsidiaire bescherming kreeg, heden uw beschermingsstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1 §2, 2° van Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij

verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.

Uit informatie vervat in uw administratief dossier blijkt dat u naar Afghanistan bent teruggekeerd. U diende een vraag tot identiteitswijziging in en legde hierbij een Afghaans paspoort voor, geldig tot 27 juli 2017. Dit paspoort bevat volgende in- en uitreisstempels: 2 september 2013 – 1 oktober 2013 en 21 augustus 2015 – 10 september 2015. Daarnaast legt u op vraag van DVZ een geldig paspoort, individualiteitsattest en een taskara voor. Hieruit blijkt dat u werd geboren te Kabul en dus niet in Laghman. U zou bij uw oude paspoort per ongeluk de verkeerde geboorteplaats hebben opgegeven. Dat u per ongeluk de verkeerde geboorteplaats zou opgeven is weinig aannemelijk. Daarnaast zijn uw vrouw en kinderen allen geboren te Kabul, wat blijkt uit hun paspoort en de visumaanvraag dd. 18/03/2013. Op 12 maart 2018 kreeg u de toestemming om uw identiteit te wijzigen van A. N. (...) geboren in 1982 te Laghman, naar A. N. (...) geboren in 1982 te Kabul. Daar deze informatie aanleiding kan geven tot een heroverweging van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus werd u opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud. Dit persoonlijk onderhoud vond plaats op 1 augustus 2018. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u in 2013 te zijn teruggekeerd naar Afghanistan omwille van de ziekte van uw broer en in 2015 omdat uw broer op sterven lag. U verklaart beide keren bij uw zus te hebben verbleven in Jalalabad (CGVS 01/08/2018, p.10; p.15).

Gelet op de gegevens van uw paspoort en de paspoorten van uw vrouw en kinderen, blijkt uw voorgehouden herkomst niet te kloppen. Uit uw Afghaans paspoort blijkt dat u geboren bent in de stad Kabul en niet in de provincie Laghman zoals u in het verleden hebt voorgehouden (CGVS 26/03/2010, p.2). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van de mogelijke intrekking van uw beschermingsstatus een eerste keer wordt gevraagd waar u bent geboren, antwoordt u dat u Afghaan bent. U stelt dat jullie geen legale documenten hebben om aan te tonen waar jullie geboren zijn. U geeft aan dat uw vader een timmerman was die tijdens de wintertijd in Laghman verbleef en tijdens de lente in Kabul. U verklaart dat u 40 jaar oud bent of iets meer, dat u het grootste deel van uw leven in Laghman doorbracht en voegt toe dat u en uw vrouw in Laghman leefden tot 2009 (CGVS 01/08/2018, p.6). Wanneer u een tweede maal op het Commissariaat-generaal wordt gevraagd waar u bent geboren, antwoordt u dat u het niet weet. U stelt dat uw ouders niet meer leven en dat u geen legale documenten hebt ter staving van uw geboorteplaats en of dit in het ziekenhuis was of thuis. Daarna verklaart u dat er nu veel ziekenhuizen zijn, maar dat er in de tijd van uw geboorte niet veel ziekenhuizen waren en dat uw moeder hulp kreeg van een vroedvrouw. Wanneer u wordt gevraagd of u geboren bent in Laghman of Kabul, verklaart u vaagweg dat u waarschijnlijk geboren bent in Laghman, omdat jullie daar het grootste deel van jullie leven woonden (CGVS 01/08/2018, p.21). Er dient opgemerkt te worden dat u volgens de taskara die u indient in het kader van uw identiteitswijziging, bent geboren in Onchi Baghbanan in de stad Kabul. Ook volgens het getuigschrift van de ambassade en missie van de Islamitische Republiek Afghanistan, dat u indiende ter ondersteuning van uw identiteitswijziging, is uw juiste geboorteplaats Kabul en niet Laghman. Er dient dan ook opgemerkt te worden dat uw verklaringen hieromtrent allerminst kunnen overtuigen.

Daarnaast tonen de paspoorten en visumaanvragen van uw vrouw en kinderen aan dat zij allemaal geboren zijn in Kabul. U beweert echter dat 3 van uw kinderen in de stad Jalalabad zijn geboren en maar één in Kabul (CGVS 01/08/2018, p.6; p.22). De informatie op de paspoorten enerzijds en uw verklaringen anderzijds zijn dan ook duidelijk tegenstrijdig. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gevraagd waarom de paspoorten van uw vrouw en kinderen zeggen dat ze allemaal geboren zijn in Kabul. Als reactie stelt u dat deze documenten werden uitgegeven op basis van uw eigen document. U verklaart dat u werd gezien als een inwoner van Kabul, omdat uw vader dit was. U geeft aan dat dit anders is dan in België, waar u van een bepaalde provincie bent wanneer u daar geboren bent (CGVS 01/08/2018, p.22). Toch blijft bovenstaande tegenstrijdigheid opmerkelijk.

Het was op basis van de toenmalige veiligheidssituatie in uw voorgehouden regio van herkomst Laghman dat u op 6 mei 2010 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Het feit dat uw eigen paspoort aangeeft dat u bent geboren in Kabul en dat de paspoorten en visumaanvragen van uw vrouw en kinderen aangeven dat zij allemaal geboren zijn in Kabul, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde onafgebroken verblijf in de provincie Laghman, waardoor uw status heden wordt ingetrokken.

Daarnaast maakt u niet aannemelijk dat u niet beschikt over een netwerk in de stad Kabul of geen band hebt met die stad. Zo verklaart u dat veel mensen van uw stam in Kabul leven (CGVS 01/08/2018, p.7). U geeft ook aan dat uw schoonvader in Kabul woont. Wanneer u wordt gevraagd welke andere mensen

u persoonlijk goed kent in Kabul antwoordt u plots dat u het niet meer weet. U geeft aan dat u 45 jaar oud bent en beweert niet meer dan een jaar in Kabul te hebben geleefd tijdens uw gehele leven. U werd daarna geconfronteerd met het feit dat u voordien zei dat u veel mensen van uw stam hebt in Kabul. Als reactie stelt u dat u er geen contact met hebt en verwijst u naar het feit dat u mentale problemen hebt. U verklaart dat u gedurende 9 jaar in België leefde en zelfs de namen van uw verwanten hier vergeet ten gevolge van uw psychische toestand (CGVS 01/08/2018, p.7). U hebt echter geen documenten aangebracht ter staving van uw beweerde psychische problemen (zie ook infra). Later tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal wordt u nogmaals gevraagd of u nog andere mensen persoonlijk kent in Kabul en wordt u geconfronteerd met het feit dat uw eerdere verklaringen daaromtrent niet konden overtuigen. Plots verklaart u dat drie neven en nichten (u preciseerd niet of het om neven of nichten gaat) van u in Kabul leven. U verklaart echter vreemd genoeg dat u hun namen bent vergeten. Wanneer u wordt gevraagd waarom u hun namen zou vergeten, antwoordt u dat u veel hebt afgezien, alleen in België was en verwijst u terug naar uw mentale problemen (CGVS 01/08/2018, p.8-9). U stelt later tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat ook de andere familie van uw vrouw in Kabul woont, maar dat u niet weet wie ze zijn en om welke familieleden het gaat, omdat u geen contact hebt met hen. Terug verwijst u naar uw mentale problemen. U stelt de vraag hoe u contact kan hebben met deze mensen indien u zelfs geen contact hebt met uw eigen familie. Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat uw vrouw u toch moet verteld hebben over haar familieleden en nogmaals wordt gevraagd welke familieleden van haar in Kabul leven, antwoordt u dat ze u niet veel vertelde, maar stelt u dat haar tantes en ooms van moeders kant waarschijnlijk daar leven (CGVS 01/08/2018, p.20-21). U stelt voorts dat uw vrouw één keer om de twee maanden naar haar vader in Kabul belt (CGVS 01/08/2018, p.9). Over het algemeen dient opgemerkt te worden dat u weinig zicht biedt op uw netwerk in Kabul.

U werd op het Commissariaat-generaal expliciet gevraagd naar de redenen waarom u van oordeel bent dat uw beschermingsstatus moet worden behouden. Ten eerste verwijst u naar uw goede integratie in België, het feit dat u nog geen criminele feiten hebt gepleegd in België en het feit dat uw zoon gehandicapt is en uw vrouw ziek (CGVS 01/08/2018, p.24). U haalt ook aan zelf psychologische problemen te hebben. Wanneer u wordt gevraagd of u ooit een psycholoog of psychiater bezocht voor uw mentale problemen, antwoordt u dat u dat nooit deed. U geeft aan enkel een specialist te hebben bezocht. U verwijst naar het medisch attest dat u indient van dr. E. A. (...), meegegeven op 27 juli 2018. Uit dit medisch attest blijkt echter dat u een dokter in de algemene geneeskunde bezocht (CGVS 01/08/2018, p.4). Van de medische toestand van uw vrouw legt u geen documenten voor (CGVS 01/08/2018, p.9). Betreffende het feit dat uw zoon leidt aan autisme dient opgemerkt dat medische problemen op zich niet ressorteren onder de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Voorts verklaart u dat u bij een terugkeer niet uw mening zal kunnen uitdrukken over democratie, mensenrechten,... Wanneer u echter wordt gevraagd of u lid bent van enige organisatie in België antwoordt u dat u daar geen lid van bent. U geeft enkel aan graag over politiek te discussiëren (CGVS 01/08/2018, p.23-24). Met betrekking tot de door u aangehaalde beperkingen op het gebied van de vrijheid van meningsuiting dient te worden opgemerkt dat de in uw land van herkomst aanwezige beperkingen gebaseerd zijn op islamitische normen en waarden betreffende de algemene in de Islamitische Republiek Afghanistan geldende (rechts)regels. In dit verband kan daarnaast nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting niet absoluut is. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De vrijheid van meningsuiting moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. Met betrekking tot deze algemeen geldende rechtsregels kan dan ook niet worden gesteld dat zij een schending van de grondrechten van de mens en een vorm van vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet uitmaken. Bovendien hebben deze beperkingen u niet verhinderd om tot tweemaal toe terug te keren naar Afghanistan.

Daarenboven geeft u aan dat de mensen in Afghanistan denken dat mensen die in het buitenland hebben verbleven hun religie hebben veranderd (CGVS 01/08/2018, p.23). Dit is slechts een algemene blote bewering. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt worden terugkeerders uit het Westen ook niet automatisch bestempeld als ongelovigen en al zeker niet in stedelijk gebied, zoals Kabul. Maar, hoe dan ook keerde u (zoals hierboven reeds vermeld) tot tweemaal toe terug naar uw land van herkomst.

Gevraagd naar de vrees in hoofde van uw kinderen verklaart u dat ze er niet veilig zullen zijn en dat iemand ze er kan verkrachten of ontvoeren. Daarnaast stelt u dat de scholen er niet goed zijn (CGVS 01/08/2018, p.28). In verband met uw bewering dat de scholen niet goed zijn dient opgemerkt te worden dat in de stad Kabul wel degelijk toegang is tot kwalitatief onderwijs en voldoende scholen, volgens informatie waarover het CGVS beschikt. Aangezien u daarnaast enkel de algemene veiligheidssituatie aanhaalt dient opgemerkt te worden dat u geen persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Geneve, aannemelijk maakt ten opzichte van uw kinderen.

De documenten die u indient kunnen niets wijzigen aan bovenstaande beoordeling. De brief bevestigt en gestempeld door de vertegenwoordiger van het dorp en het medisch attest van dr. E. A. (...) bevatten informatie die niet in twijfel wordt getrokken. De beschikking van het vredegerecht van het kanton Mol gaat over de gerechtelijke bescherming van uw zoon M. N. M. (...). De informatie vervat in dit document wordt tevens niet in twijfel getrokken.

De gedane vaststellingen in dit verband met uw herkomst en eerdere plaatsen van verblijf, zijn constitutieve elementen van het verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg kan terecht besloten worden tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig 55/5/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet aangezien u de subsidiaire beschermingsstatus kreeg op grond van verkeerd weergegeven en valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van uw subsidiaire beschermingsstatus, zijnde uw herkomst en eerdere plaatsen van verblijf.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke

compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de stad Kabul actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd werd toegevoegd aan het administratief dossier.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 19 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 55/5/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Doordat de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker intrekt, hierbij verwijzende naar artikel 55/5/1 § 2,2° van de Vreemdelingenwet welk artikel bepaalt dat het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag er later op wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt;

Dat de Commissaris-generaal hiertoe concreet verwijst naar het feit dat verzoeker 2 maal, voor een korte periode is teruggekeerd naar Afghanistan, met name van 2 september 2013 – 1 oktober 2013 en van 21 augustus 2015 – 10 september 2015;

Dat de Commissaris-generaal tevens aanhaalt dat de geboorteplaats van verzoeker niet Laghman, doch wel Kabul zou betreffen, hetgeen intrekking zou verantwoorden van diens subsidiaire beschermingsstatus, nu hierdoor de geloofwaardigheid van zijn beweerde onafgebroken verblijf in de provincie Laghman in twijfel zou worden getrokken;

Terwijl op geen enkele wijze blijkt dat de verklaringen van verzoeker niet met de waarheid zouden overeenstemmen;

Dat aan verzoeker reeds de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend bij beslissing van de Commissaris-generaal dd. 6 mei 2010, derhalve ruim 8 jaar geleden;

Dat verzoeker absoluut geen fraude heeft gepleegd of valse verklaringen heeft afgelegd om deze verblijfstitel te bekomen, wel integendeel;

Dat de Commissaris-generaal op basis van de vragen welke aan verzoeker werden gesteld, immers vaststelden, hetgeen ook blijkt uit het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat verzoeker woonachtig was in Laghman;

Dat verzoeker inderdaad op tal van vragen omtrent de regio en de stad waarin hij woonde antwoord kon verlenen, hetgeen indien hij aldaar niet hoofdzakelijk zou zijn verblijven, niet had kunnen weergeven;

Dat de Commissaris-generaal ook moeilijk kan worden gevolgd in de redenering dat de geboorteplaats gelijk staat met de plaats waar men verblijft;

Dat de verklaringen van verzoeker desbetreffend bovendien aannemelijk zijn; Dat de plaats van geboorte in Afghanistan niet essentieel is en ten tijde van de geboorte van verzoeker er slechts weinig ziekenhuizen waren, hetgeen verklaart waarom er de geboorteplaats van de vader van verzoeker op diens taskara werd opgenomen, hoewel verzoeker diens hele leven in Laghman heeft gewoond en dan ook vermoedelijk aldaar geboren is;

Dat de afkomst van verzoeker dan ook niet dient te worden beoordeeld op basis van de plaats waar verzoeker al dan niet zou zijn geboren, doch wel waar verzoeker diens hele leven heeft gewoond;

Dat verzoeker dan ook geen leugens heeft verteld over diens herkomst;

Dat het dan ook onbegrijpelijk is dat de bestreden beslissing zich steunt op artikel 55/5/1, §2,2° van de Vreemdelingenwet om de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker in te trekken, nu verzoeker in Kabul, en niet in Laghman zou zijn geboren, quod non, en hieruit verder tevens ten onrechte afleidt dat verzoeker niet in Laghman heeft verbleven, hoewel diens herkomst als aannemelijk werd bevonden, thans 8 jaar geleden!

Dat verzoeker zelfs het dialect van Laghman spreekt!

Dat diens herkomst van Laghman dan ook de aannemelijke verklaring vormt, waarom verzoeker, zoals weergegeven in de bestreden beslissing in Kabul niet over een netwerk beschikt, noch een band heeft met deze stad;

Dat overeenkomstig artikel 55/5/1, §2,2° van de Vreemdelingenwet verwerende partij een beslissing van intrekking mag nemen 'ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt';

Dat artikel 19,§3, b) van de kwalificatierichtlijn stelt dat 'de lidstaten de subsidiaire beschermingsstatus van een onderdaan intrekken: indien b) hij feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de subsidiaire beschermingsstatus;

Dat artikel 55/5/1, §2,2° van de Vreemdelingenwet, evenals artikel 19 van de Kwalificatierichtlijn derhalve doelt op de situatie waarin er sprake is van fraude in hoofde van de vreemdeling, omdat hij zijn status heeft verkregen op basis van een risico op ernstige schade die eigenlijk niet bestond, hetgeen in casu niet het geval is;

Dat verzoeker inderdaad aannemelijk maakte woonachtig te zijn in Laghman, hetgeen ook thans door de Commissaris-generaal niet wordt ontkend; Dat de vermelding van de geboorteplaats Kabul op diens taskara, hetgeen louter werd vermeld op basis van de geboorteplaats van diens vader, dan ook onvoldoende is om thans de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken;

Dat bovendien bij het intrekken van de subsidiaire beschermingsstatus rekening dient te worden gehouden

- de duur van het verblijf in België,*
- het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.*
- De mate van verankering in de samenleving;*

Dat verzoeker thans 9 jaar in België verblijft en diens minderjarige zoon onder bewindvoering werd gesteld, gelet op de mentale handicap waaraan hij lijdt;

Dat verzoeker bovendien verwesterd is, waardoor hij een uitermate risicoprofiel heeft en kwetsbaar is;

Dat het rapport van UNHCR van 19 april 2016 bevestigt dat de veiligheid in Afghanistan niet kan worden gegarandeerd, en jonge mannen, welke zich hebben aangepast aan de westerse leefwereld, een uitermate risicoprofiel hebben:

“De burgeroorlog in Afghanistan blijft anno 2015 verder aanhouden. De opkomst van gewapende actoren zoals IS en de vernieuwde opkomst van Al Qaeda, heeft de veiligheidssituatie verder gedestabiliseerd. Conflict gerelateerd geweld en schendingen van de mensenrechten blijven de dagelijkse realiteit uitmaken. Zo is er sinds de terugtrekking van de internationale troepen eind 2014, een stijging opgemeten van het aantal buitengerechtigde executies, zelfmoordaanslagen, ontvoeringen, strategische intimidaties en onderdrukking van de plattelandsgebieden door anti-overheidsgroepen. In 2015 werden 22.634 veiligheidsincidenten gerapporteerd, wat een toename van 3 procent ten opzichte van 2014 en het op-een-na-hoogste aantal sinds 2001 vertegenwoordigt. Vooral in het noorden van het land neemt dit aandeel enorm toe.

Asielzoekers die afkomstig zijn uit gebieden waar een actief conflict woedt tussen pro-overheidsgroepen en anti-overheidsgroepen of gebieden die onder de controle vallen van de anti-overheidsgroepen hebben, afhankelijk van de individuele omstandigheden, internationale bescherming nodig.

UNHCR herhaalt dat een eventueel vluchtalternatief veilig, wettelijk en praktisch toegankelijk moet zijn. Specifiek voor Afghanistan moet bij het identificeren van het intern vluchtalternatief rekening gehouden worden met de veranderlijkheid van het gewapend conflict. Wat betreft de toegankelijkheid moet rekening gehouden worden met het groot aantal geïmproviseerde explosieven en landmijnen. Tenslotte bepaalt UNHCR dat geen intern vluchtalternatief voorhanden kan zijn in de gebieden waar een actief conflict woedt tussen pro-overheidsgroepen en anti-overheidsgroepen of gebieden die onder de controle vallen van de anti-overheidsgroepen.

In de richtlijnen wordt zeer uitgebreid ingegaan op specifiek kwetsbare profielen. Bepaalde personen of groepen hebben immers, afhankelijk van hun persoonlijke situatie, nood aan internationale bescherming en lopen een verhoogd risico op vervolging gezien de huidige context in Afghanistan, gekenmerkt door gewapend conflict en aanhoudende schendingen van de mensenrechten. Speciale aandacht gaat daarbij naar enkele nieuwe categorieën die niet vermeld werden in de richtlijnen van 2013. Het gaat daarbij om mensen die als verwesterd worden aanzien, personen met een verstandelijke handicap, personen met psychische problemen, kinderen van wie de ouders het doelwit zijn van het leger of anti-regeringsgroepen en mannen van wie aangenomen wordt dat zij de sociale normen overtreden zoals vb. bij beschuldiging van overspel en seksuele relaties buiten het huwelijk. In de richtlijnen van 2013 ging het enkel nog om vrouwen die niet in overeenstemming handelden met de sociale normen.

Dat de Commissaris Generaal dan ook tevens onderzoek had dienen te voeren naar het profiel van verzoeker, hetgeen hij heeft nagelaten:

De RvV merkt op dat de Afgaanse jongeman reeds sedert 2012 in Europa verblijft. De man stelt dat zijn identiteit hierdoor sterk is beïnvloed en hij verwesterd is. Het CGVS betwist ook niet dat de man verwesterd is. De RvV verwijst onder meer naar de UNHCR richtlijnen van 19 april 2016. Hieruit blijkt dat men niet effectief moet bekeerd zijn tot een andere religie om beschouwd te kunnen worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen. Hierdoor beticht de Afgaanse gemeenschap en in het bijzonder de Taliban hen van steun aan de regering en de internationale gemeenschap. Dat de Afgaanse jongeman zelf heeft verklaard nog een moslim te zijn, doet geen afbreuk aan het feit dat de Taliban hem wel degelijk kan beschouwen als een afvallige.

Het CGVS verwees in zijn weigeringsbeslissing naar de beperkingen met betrekking tot de omgang met meisjes en vrije partnerkeuze in Afghanistan, gebaseerd op islamitische normen en waarden in Afghanistan. Het CGVS stelde ook dat het recht op vrije meningsuiting en op eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Het opleggen van beperkingen aan deze rechten behoort voor het CGVS tot de soevereine bevoegdheid van de verschillende nationale staten. De RvV maakt duidelijk dat deze eenvoudige theoretische verwijzing van het CGVS niet kan volstaan in een context waarin terugkeerders enkel omwille van de hen toegedichte verwesterde waarden en steun voor de internationale gemeenschap kunnen worden gefolterd en vermoord.

De RvV meent dat men niet kan twifelen over het feit dat de Afgaanse bevolking de jongeman als verwesterd kan zien en dit potentiële risico's zoals foltering of moord met zich meebrengt. Dit gaat verder dan de vraag of de jongeman zelf zich terug kan aanpassen aan de Afgaanse normen en waarden.

De RvV besluit dat verder grondig onderzoek is aangewezen over het risico voor terugkeerders die de Afgaanse maatschappij als verwesterd bekijkt. Zonder verder onderzoek kan de RvV het verzoek om internationale bescherming niet evalueren. De RvV vernietigt dan ook de beslissing van het CGVS en stuurt de zaak terug naar het CGVS. (RVV 26 januari 2017 – nummer 181.307)

Dat de Commissaris-generaal dan ook een totaal onredelijke beslissing heeft getroffen, welke disproportioneel is en er minstens het voordeel van de twijfel had dienen te worden verleend aan verzoeker;

Dat de bestreden beslissingen derhalve niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed;

Zodat die motieven niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze de ingeroepen rechten van verzoeker aantasten, en in verdere orde zijn leven en zijn vrijheid in gevaar kunnen brengen;”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de fundamentele rechten van de mens zoals deze blijken uit het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat de Commissaris-generaal stelt dat in het kader van de asielaanvraag niet kan besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie;

Terwijl de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat bij een terugkeer naar zijn land verzoeker dan ook het slachtoffer zal worden van gewelddaden;

Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 van het EVRM;

Dat terugkeer naar het land van herkomst dan ook inderdaad artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens schendt;

Dat volgens rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens het evenwel niet mogelijk is verzoeker gedwongen te laten terugkeren naar een land, waar er een risico voor zijn leven bestaat; (EHRM, 15 novembre 1996, Chahal vs. U.K., TVR, 1997, 283);

Dat verzoeker dan ook wel degelijk zijn land verliet uit vrees voor vermelde vervolgingen, zoals bedoeld in artikel 1 § A lid 2 van de conventie van Genève van 28 juli 1951;”

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 7 december 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 30 augustus 2018, de COI Focus “*Afghanistan Security situation in Kabul city*” van 24 april 2018, het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017, p. 1-74, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-34, en de “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77, 83-84 en 98-110.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van de artikelen 8 en 14 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze verdragsbepalingen geschonden acht.

2.3.2.2. Aangaande de door verzoeker in het eerste middel opgeworpen schending van artikel 19 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 19 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.3. Voor zover verzoeker in het tweede middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient erop te worden gewezen dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

2.3.2.4. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken omdat hij valse verklaringen heeft afgelegd over zijn herkomst en eerdere plaatsen van verblijf. Deze beslissing steunt op de vaststelling dat verzoeker op 6 mei 2010 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op basis van de toenmalige veiligheidssituatie in de door hem voorgehouden regio van herkomst, Laghman, daar waar verzoeker bij een vraag tot identiteitswijziging een paspoort voorlegde dat aangeeft dat hij geboren is in Kabul en ook de paspoorten en visumaanvragen van zijn vrouw en kinderen aangeven dat zij allemaal in Kabul geboren zijn, wat de geloofwaardigheid van verzoekers beweerd onafgebroken verblijf in de provincie Laghman ondermijnt. Voorts wordt er in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in de stad Kabul niet beschikt over een netwerk of dat hij met deze stad geen band heeft en dat er in de stad Kabul actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. X).

Het eerste middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

Artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

(...)

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.”

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat een door verzoeker in het kader van een identiteitswijziging neergelegd paspoort gegevens bevat die substantieel verschillen van wat hij verklaarde tijdens de asielpcedure. In de bestreden beslissing wordt hierover correct het volgende vastgesteld:

“Uit informatie vervat in uw administratief dossier blijkt dat u naar Afghanistan bent teruggekeerd. U diende een vraag tot identiteitswijziging in en legde hierbij een Afghaans paspoort voor, geldig tot 27 juli 2017. Dit paspoort bevat volgende in- en uitreisstempels: 2 september 2013 – 1 oktober 2013 en 21 augustus 2015 – 10 september 2015. Daarnaast legt u op vraag van DVZ een geldig paspoort, individualiteitsattest en een taskara voor. Hieruit blijkt dat u werd geboren te Kabul en dus niet in Laghman. U zou bij uw oude paspoort per ongeluk de verkeerde geboorteplaats hebben opgegeven. Dat u per ongeluk de verkeerde geboorteplaats zou opgeven is weinig aannemelijk. Daarnaast zijn uw vrouw en kinderen allen geboren te Kabul, wat blijkt uit hun paspoort en de visumaanvraag dd. 18/03/2013. Op 12 maart 2018 kreeg u de toestemming om uw identiteit te wijzigen van A. N. (...) geboren in 1982 te Laghman, naar A. N. (...) geboren in 1982 te Kabul. Daar deze informatie aanleiding kan geven tot een heroverweging van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus werd u opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud. Dit persoonlijk onderhoud vond plaats op 1 augustus 2018. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u in 2013 te zijn teruggekeerd naar Afghanistan omwille van de ziekte van uw broer en in 2015 omdat uw broer op sterven lag. U verklaart beide keren bij uw zus te hebben verbleven in Jalalabad (CGVS 01/08/2018, p.10; p.15).

Gelet op de gegevens van uw paspoort en de paspoorten van uw vrouw en kinderen, blijkt uw voorgehouden herkomst niet te kloppen. Uit uw Afghaans paspoort blijkt dat u geboren bent in de stad Kabul en niet in de provincie Laghman zoals u in het verleden hebt voorgehouden (CGVS 26/03/2010, p.2). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van de mogelijke intrekking van uw beschermingsstatus een eerste keer wordt gevraagd waar u bent geboren, antwoordt u dat u Afghaan bent. U stelt dat jullie geen legale documenten hebben om aan te tonen waar jullie geboren zijn. U geeft aan dat uw vader een timmerman was die tijdens de wintertijd in Laghman verbleef en tijdens de lente in Kabul. U verklaart dat u 40 jaar oud bent of iets meer, dat u het grootste deel van uw leven in Laghman doorbracht en voegt toe dat u en uw vrouw in Laghman leefden tot 2009 (CGVS 01/08/2018, p.6). Wanneer u een tweede maal op het Commissariaat-generaal wordt gevraagd waar u bent geboren, antwoordt u dat u het niet weet. U stelt dat uw ouders niet meer leven en dat u geen legale documenten hebt ter staving van uw geboorteplaats en of dit in het ziekenhuis was of thuis. Daarna verklaart u dat er nu veel ziekenhuizen zijn, maar dat er in de tijd van uw geboorte niet veel ziekenhuizen waren en dat uw moeder hulp kreeg van een vroedvrouw. Wanneer u wordt gevraagd of u geboren bent in Laghman of Kabul, verklaart u vaagweg dat u waarschijnlijk geboren bent in Laghman, omdat jullie daar het grootste

deel van jullie leven woonden (CGVS 01/08/2018, p.21). Er dient opgemerkt te worden dat u volgens de taskara die u indient in het kader van uw identiteitswijziging, bent geboren in Onchi Baghbanan in de stad Kabul. Ook volgens het getuigschrift van de ambassade en missie van de Islamitische Republiek Afghanistan, dat u indiende ter ondersteuning van uw identiteitswijziging, is uw juiste geboorteplaats Kabul en niet Laghman. Er dient dan ook opgemerkt te worden dat uw verklaringen hieromtrent allerminst kunnen overtuigen.

Daarnaast tonen de paspoorten en visumaanvragen van uw vrouw en kinderen aan dat zij allemaal geboren zijn in Kabul. U beweert echter dat 3 van uw kinderen in de stad Jalalabad zijn geboren en maar één in Kabul (CGVS 01/08/2018, p.6; p.22). De informatie op de paspoorten enerzijds en uw verklaringen anderzijds zijn dan ook duidelijk tegenstrijdig. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal gevraagd waarom de paspoorten van uw vrouw en kinderen zeggen dat ze allemaal geboren zijn in Kabul. Als reactie stelt u dat deze documenten werden uitgegeven op basis van uw eigen document. U verklaart dat u werd gezien als een inwoner van Kabul, omdat uw vader dit was. U geeft aan dat dit anders is dan in België, waar u van een bepaalde provincie bent wanneer u daar geboren bent (CGVS 01/08/2018, p.22). Toch blijft bovenstaande tegenstrijdigheid opmerkelijk.

Het was op basis van de toenmalige veiligheidssituatie in uw voorgehouden regio van herkomst Laghman dat u op 6 mei 2010 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Het feit dat uw eigen paspoort aangeeft dat u bent geboren in Kabul en dat de paspoorten en visumaanvragen van uw vrouw en kinderen aangeven dat zij allemaal geboren zijn in Kabul, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde onafgebroken verblijf in de provincie Laghman, waardoor uw status heden wordt ingetrokken.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen. Verzoekers uitleg dat er ten tijde van zijn geboorte weinig ziekenhuizen waren en dat dit verklaart waarom de geboorteplaats van zijn vader op zijn taskara werd opgenomen is volstrekt onaannemelijk. Zo zou worden aangenomen dat verzoeker inderdaad in de provincie Laghman geboren is en daar heel zijn leven heeft gewoond, kan immers niet worden ingezien waarom verzoeker in dit geval vraagt om een identiteitswijziging waarbij (enkel) zijn geboorteplaats wordt gewijzigd van Laghman naar Kabul. Voorts blijkt uit de motieven van de beslissing van 6 mei 2010 tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dat verzoekers afkomst uit het dorp Dehmazang in het district Quaghayi in de provincie Laghman een essentieel element was om verzoeker het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen, zodat verzoeker in het eerste middel niet dienstig kan stellen dat zijn geboorteplaats niet essentieel is. Daargelaten de vraag of verzoeker daadwerkelijk in de provincie Laghman heeft gewoond, staat op basis van het voorgaande vast dat hij valse verklaringen heeft afgelegd over zijn beweerde ononderbroken verblijf in deze provincie. In tegenstelling tot wat verzoeker in het eerste middel voorhoudt, volstaat de vaststelling dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn geboorteplaats wel degelijk om de hem toegekende subsidiaire beschermingsstatus in te trekken. Bovendien gaat verzoeker er met dit betoog aan voorbij dat in de bestreden beslissing tevens wordt vastgesteld dat hij niet aannemelijk maakt dat hij niet beschikt over een netwerk in de stad Kabul of dat hij met deze stad geen band heeft. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo verklaart u dat veel mensen van uw stam in Kabul leven (CGVS 01/08/2018, p.7). U geeft ook aan dat uw schoonvader in Kabul woont. Wanneer u wordt gevraagd welke andere mensen u persoonlijk goed kent in Kabul antwoordt u plots dat u het niet meer weet. U geeft aan dat u 45 jaar oud bent en beweert niet meer dan een jaar in Kabul te hebben geleefd tijdens uw gehele leven. U werd daarna geconfronteerd met het feit dat u voordien zei dat u veel mensen van uw stam hebt in Kabul. Als reactie stelt u dat u er geen contact met hebt en verwijst u naar het feit dat u mentale problemen hebt. U verklaart dat u gedurende 9 jaar in België leefde en zelfs de namen van uw verwanten hier vergeet ten gevolge van uw psychische toestand (CGVS 01/08/2018, p.7). U hebt echter geen documenten aangebracht ter staving van uw beweerde psychische problemen (zie ook infra). Later tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal wordt u nogmaals gevraagd of u nog andere mensen persoonlijk kent in Kabul en wordt u geconfronteerd met het feit dat uw eerdere verklaringen daaromtrent niet konden overtuigen. Plots verklaart u dat drie neven en nichten (u precificeert niet of het om neven of nichten gaat) van u in Kabul leven. U verklaart echter vreemd genoeg dat u hun namen bent vergeten. Wanneer u wordt gevraagd waarom u hun namen zou vergeten, antwoordt u dat u veel hebt afgezien, alleen in België was en verwijst u terug naar uw mentale problemen (CGVS 01/08/2018, p.8-9). U stelt later tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat ook de andere familie van uw vrouw in Kabul woont, maar dat u niet weet wie ze zijn en om welke familieleden het gaat, omdat u geen contact hebt met hen. Terug verwijst u naar uw mentale problemen. U stelt de vraag hoe u contact kan hebben met deze mensen indien u zelfs geen contact hebt met uw eigen familie. Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat uw vrouw u toch moet vertellen hebben over haar familieleden en nogmaals wordt gevraagd welke familieleden van haar in Kabul leven, antwoordt u dat

ze u niet veel vertelde, maar stelt u dat haar tantes en ooms van moeders kant waarschijnlijk daar leven (CGVS 01/08/2018, p.20-21). U stelt voorts dat uw vrouw één keer om de twee maanden naar haar vader in Kabul belt (CGVS 01/08/2018, p.9). Over het algemeen dient opgemerkt te worden dat u weinig zicht biedt op uw netwerk in Kabul.”

Door in het eerste middel louter te stellen dat zijn herkomst uit Laghman de aannemelijke verklaring vormt waarom hij in Kabul niet over een netwerk beschikt en geen band heeft met deze stad, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven onderuit te halen. Deze vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden bijgevolg door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Waar verzoeker in het eerste middel nog voorhoudt dat bij het intrekken van de aan hem toegekende subsidiaire beschermingsstatus geen rekening werd gehouden met de omstandigheid dat hij thans negen jaar in België verblijft, dat zijn minderjarige zoon, gelet op diens mentale handicap, onder bewindvoering werd gesteld en dat hij bovendien verwesterd is, gaat hij voorbij aan de volgende motieven van de bestreden beslissing:

“U werd op het Commissariaat-generaal expliciet gevraagd naar de redenen waarom u van oordeel bent dat uw beschermingsstatus moet worden behouden. Ten eerste verwijst u naar uw goede integratie in België, het feit dat u nog geen criminele feiten hebt gepleegd in België en het feit dat uw zoon gehandicapt is en uw vrouw ziek (CGVS 01/08/2018, p.24). U haalt ook aan zelf psychologische problemen te hebben. Wanneer u wordt gevraagd of u ooit een psycholoog of psychiater bezocht voor uw mentale problemen, antwoordt u dat u dat nooit deed. U geeft aan enkel een specialist te hebben bezocht. U verwijst naar het medisch attest dat u indient van dr. E. A. (...), meegegeven op 27 juli 2018. Uit dit medisch attest blijkt echter dat u een dokter in de algemene geneeskunde bezocht (CGVS 01/08/2018, p.4). Van de medische toestand van uw vrouw legt u geen documenten voor (CGVS 01/08/2018, p.9). Betreffende het feit dat uw zoon leidt aan autisme dient opgemerkt dat medische problemen op zich niet ressorteren onder de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Voorts verklaart u dat u bij een terugkeer niet uw mening zal kunnen uitdrukken over democratie, mensenrechten,... Wanneer u echter wordt gevraagd of u lid bent van enige organisatie in België antwoordt u dat u daar geen lid van bent. U geeft enkel aan graag over politiek te discussiëren (CGVS 01/08/2018, p.23-24). Met betrekking tot de door u aangehaalde beperkingen op het gebied van de vrijheid van meningsuiting dient te worden opgemerkt dat de in uw land van herkomst aanwezige beperkingen gebaseerd zijn op islamitische normen en waarden betreffende de algemene in de Islamitische Republiek Afghanistan geldende (rechts)regels. In dit verband kan daarnaast nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting niet absoluut is. Het opleggen van beperkingen aan voornoemde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De vrijheid van meningsuiting moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. Met betrekking tot deze algemeen geldende rechtsregels kan dan ook niet worden gesteld dat zij een schending van de grondrechten van de mens en een vorm van vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet uitmaken. Bovendien hebben deze beperkingen u niet verhinderd om tot tweemaal toe terug te keren naar Afghanistan.

Daarenboven geeft u aan dat de mensen in Afghanistan denken dat mensen die in het buitenland hebben verbleven hun religie hebben veranderd (CGVS 01/08/2018, p.23). Dit is slechts een algemene blote bewering. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt worden terugkeerders uit het Westen ook niet automatisch bestempeld als ongelovigen en al zeker niet in stedelijk gebied, zoals Kabul. Maar, hoe dan ook keerde u (zoals hierboven reeds vermeld) tot tweemaal toe terug naar uw land van herkomst.

Gevraagd naar de vrees in hoofde van uw kinderen verklaart u dat ze er niet veilig zullen zijn en dat iemand ze er kan verkrachten of ontvoeren. Daarnaast stelt u dat de scholen er niet goed zijn (CGVS 01/08/2018, p.28). In verband met uw bewering dat de scholen niet goed zijn dient opgemerkt te worden dat in de stad Kabul wel degelijk toegang is tot kwalitatief onderwijs en voldoende scholen, volgens informatie waarover het CGVS beschikt. Aangezien u daarnaast enkel de algemene veiligheidssituatie aanhaalt dient opgemerkt te worden dat u geen persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Geneve, aannemelijk maakt ten opzichte van uw kinderen.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 25, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen

afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

“De brief bevestigt en gestempeld door de vertegenwoordiger van het dorp en het medisch attest van dr. E. A. (...) bevatten informatie die niet in twijfel wordt getrokken. De beschikking van het vrederecht van het kanton Mol gaat over de gerechtelijke bescherming van uw zoon M. N. M. (...). De informatie vevat in dit document wordt tevens niet in twijfel getrokken.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat zich actueel een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus opdringt zoals bepaald in artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet, daar vast is komen te staan dat verzoeker in België om internationale bescherming heeft verzocht onder een valse identiteit en zijn subsidiaire beschermingsstatus destijds aldus werd toegekend op grond van door hem verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen over zijn herkomst en eerdere plaatsen van verblijf die doorslaggevend zijn geweest voor het toekennen van zijn beschermingsstatuut.

De commissaris-generaal oordeelt daarnaast op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er in de stad Kabul actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de

beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen

in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de stad Kabul actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in het door verwerende partij bij aanvullende nota van 7 december 2018 aangebrachte rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van UNHCR van 30 augustus 2018, de COI Focus "Afghanistan Security situation in Kabul city" van 24 april 2018, het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017 en de update van mei 2018 van dit rapport en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018. De voormelde motieven vinden aldus steun in het rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid om de redenen aan te halen waarom zijn status behouden dient te blijven, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.7. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN